

Sygn. akt II Ka 621/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 r.

sprawy **M. B. (1)**

oskarżonego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art.190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 1333/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego M. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 złotych kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 621/18

UZASADNIENIE

M. B. (2) oraz **M. B. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 22 lipca 2017 r. w miejscowości B., gm. W. działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu D. P., w ten sposób, iż zadawali mu uderzenia rękoma po głowie i całym ciele, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, a ponadto spowodowali uraz głowy bez utraty przytomności, które to obrażenia należą do kategorii lekkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres nieprzekraczający siedmiu dni, przy czym M. B. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk, zaś w stosunku do M. B. (1) o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II. w czasie i miejscu jak w pkt I działając wspólnie i w porozumieniu grozili D. P. pozbawieniem życia i groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, iż będą spełnione, przy czym M. B. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk, a w stosunku do M. B. (1) o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

III. w czasie i miejscu jak w pkt I działając wspólnie i w porozumieniu uszkodzili samochód marki S. (...) nr rej. (...) wybijając szybę w przednich drzwiach od strony kierowcy, złamali oraz wygięli przedni fotel kierowcy, a także zarysowali powłoki lakiernicze i wgnietli karoserię po prawej stronie pojazdu, przy czym M. B. (2) posługiwał się gumowym młotkiem powodując łączne straty w kwocie 2000 zł na szkodę D. P., przy czym M. B. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk, a w stosunku do M. B. (1) o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2018 r. pod sygn. II K 1333/17 Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego M. B. (2) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję: I - art. 158 § 1 kk, II – art. 190 § 1 kk, III – art. 288 § 1 kk i za czyny te skazał go:

1. za czyn I na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 37a kk na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin miesięcznie; za czyn ten na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec tego oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego D. P. w kwocie 2 000 złotych;

2. za czyn II na podstawie art. 190 § 1 kk na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin miesięcznie;

3. za czyn III na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a kk na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin miesięcznie

i na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary ograniczenia wolności połączył i orzekł łączną karę 1 roku ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin miesięcznie;

II. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję: I - art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, II – art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, III – art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyny te skazał go:

1. za czyn I na podstawie art. 158 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn ten na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego D. P. w kwocie 2 000 złotych;

2. za czyn II na podstawie art. 190 § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

3. za czyn III na podstawie art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

i na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł łączną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

III. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się co do M. B. (2). Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego M. B. (1), zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1/ obrażę przepisów postępowania - art. 7 kpk - przez oparcie zasadniczych ustaleń na przypuszczeniach i swobodnych rozważaniach Sądu, bez uwzględnienia, że sam pokrzywdzony już w pierwszym przesłuchaniu nie wskazywał na

oskarżonego jako sprawcę pobicia, a nadto stwierdził, że M. stał tam cały czas przy aucie i był przytrzymywany przez swoich kumpli, bo się wrywał.

Tymczasem Sąd przyjął, że oskarżony M. B. (1) od początku brał udział i w pobiciu, i w uszkodzeniu samochodu.

2/ błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia - przez zastąpienie faktów własnymi rozważaniami Sądu, sprzecznymi z dowodami, a także ze stwierdzeniem /str. 8 uzasadnienia/ że „żaden dowód w sprawie nie wskaże wprost na sprawstwo M. B. (1), niemniej jednak dowody ocenione łącznie pozwolą na wyprowadzenie takiego wniosku”.

Sąd podkreśla, że dalszą analizę materiału dowodowego należało ukierunkować na ustalenie, kim był łysy napastnik.

Bezspornie tego faktu nie ustalono, ale gdyby nawet przyjąć, że był to oskarżony M. B. (1), to niczego to nie przesądza, gdyż najważniejszą rzeczą jest, że tenże oskarżony nie brał udziału w początkowej części zajścia /był przytrzymywany przez kolegów/, a jego udział rozpoczął się i zakończył poważnym urazem – skutek rozbitej wcześniej szyby lub użycia przez pokrzywdzonego noża.

Podnosząc powyższe zarzuty wnosił o:

I) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. B. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie

II) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obroncy jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie i nie mogła doprowadzić do postulowanych w jej treści skutków.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, precyzyjnie wbrew zarzutom w części faktograficznej wskazując fakty, jakie ustalił i nie dopuścił się żadnego naruszenia przepisów postępowania karnego. Sąd I instancji zachowując nakazany ustawą obiektywizm, w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie w tej sprawie, zgromadził kompletny materiał dowodowy, zebrane dowody poddał wszechstronnej, logicznej i trafnej ocenie, odnosząc się do nich w sposób zupełny i pozwalający na dokonanie kontroli instancyjnej. Sąd kierował się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania, prawidłowo ustalił i ocenił pod względem prawnym stan faktyczny oraz zastosował wobec oskarżonego właściwe środki oddziaływania karnego, a swoje stanowisko należycie i wyczerpująco uzasadnił. Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku jest zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, przekonująca, pozbawiona luk, sprzeczności i dwuznaczności.

Nie można uznać za uzasadniony podnoszonego w uzasadnieniu apelacji zarzutu, iż Sąd nie dokonał oceny wszystkich dowodów, tylko w oderwaniu od nich, pomijając część z nich, bezpodstawnie wytworzył stan faktyczny, oparty tylko na własnym rozumowaniu. Wbrew tym twierdzeniom Sąd I instancji uwzględnił wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, wszystkie należycie ocenił i wyjaśnił – w ocenie Sądu odwoławczego całkowicie zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego - dlatego nawet tak zasadniczy dowód, jak zeznania pokrzywdzonego, nie zawsze w całości może być uznany za zgodny z rzeczywistością i przeważający dla rekonstrukcji wydarzeń. Sąd wykazał przy tym, że chodzi nie tyle o dowód świadomie nieprawdziwy, celowo zmierzający do wytworzenia mylnego obrazu wydarzeń, co o dowód z założenia szczery, ale wskutek szeregu okoliczności nieprecyzyjny. Wbrew zarzutom apelacji Sąd I instancji wykazał, dlaczego mimo braku precyzji, w szczególności chronologicznej w zeznaniach pokrzywdzonego, ustalił sprawstwo oskarżonego, mimo iż pokrzywdzony wprost na jego sprawstwo nie wskazywał, słusznie wskazując na podstawie zeznań naocznych świadków, że M. B. (1) jako jedyny z uczestników zajść był (wówczas) ostrzyżony zupełnie na łyso, co w połączeniu z niezaprzeczalnym faktem skaleczenia ręki – o rozbitej szybie samochodu (bo to zarzut apelacji, iż mogło to być wynikiem użycia przez pokrzywdzonego noża, razi dowolnością) i wyjaśnieniami oskarżonych, z których wynikało, że obaj od początku byli przy samochodzie pokrzywdzonego, dobitnie potwierdza,

że M. B. (1) w aktywny sposób używał rąk w trakcie zajść, a dopiero po popełnieniu zarzuconych mu czynów zaczął być przytrzymywany przez kolegów. Sąd bardzo precyzyjnie i logicznie wyjaśnił ocenę zeznań pokrzywdzonego – w tym na tle wyjaśnień oskarżonych – że jedyną możliwą wersją wydarzeń była ta, przez Sąd ustalona. Zasady procesu karnego nie wykluczają przecież możliwości stwierdzenia sprawstwa oskarżonego przy braku rozpoznania przez pokrzywdzonego konkretnej osoby, gdy inne dowody, zgromadzone w sprawie, pozwalają na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych. Skarżący we wniesionej apelacji, poza postawieniem takiego zarzutu, nie wykazał żadnego błędu w logicznym rozumowaniu Sądu i ocenie dowodów, które uznał za należytą podstawę dokonania ustaleń, iż również oskarżony M. B. (1) zadawał pokrzywdzonemu uderzenia, niszczył jego samochód i groził mu pozbawieniem życia. A w ocenie Sądu odwoławczego, jak już wskazano na wstępie, Sąd I instancji żadnych błędów w tym zakresie nie popełnił, dokonując prawdziwych ustaleń faktycznych w zakresie wszystkich trzech przypisanych M. B. (1) czynów. Za całkowicie oderwany od realiów sprawy należy uznać zarzut błędnego ustalenia faktu posiadania przez M. B. (1) siekiery. Sąd I instancji takich ustaleń nigdzie nie poczynił, wyraźnie wskazując w ustalonym stanie faktycznym, podczas oceny dowodów i w rozważaniach prawnych, że podstawą skazania M. B. (1) za groźby były jego adresowane do pokrzywdzonego słowa, że go zabije, zaś słowa współoskarżonego M. B. (2) o siekierze, wskazujące na ich współsprawstwo również w tym zakresie, jedynie potęgowały u pokrzywdzonego uczucie zagrożenia.

Żadne ustalone okoliczności nie zostały również pominięte w procesie wyrokowania, skarżący nie wskazał też, których to okoliczności korzystnych dla oskarżonego Sąd nie wziął pod uwagę. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, która spełnia wymogi art. 7 kpk, lecz nie odpowiada interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji przepisu art. 410 kpk. Inną rzeczą jest bowiem prawidłowość oceny materiału dowodowego, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Również rozważania Sądu Rejonowego w Siedlcach w zakresie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej zasługują w ocenie sądu odwoławczego na pełną aprobatę, bowiem wymiar orzeczonych przez Sąd I Instancji kar czyni zdaniem Sądu odwoławczego zadość wymogom, płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i nast., jako że odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, uwzględnia jego właściwości i warunki osobiste, rodzaj i wysokość wyrządzonej szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, przy nieustaleniu przemawiających na jego korzyść okoliczności łagodzących. W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu I instancji także w tym przedmiocie również nie wymagało zmiany ze strony Sądu Odwoławczego.

Podsumowując powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego, co pozwoliło na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych, nie budzi też wątpliwości prawidłowość subsumpcji stanu faktycznego pod przepisy prawa. Tak jak nie budzi w ocenie Sądu Odwoławczego wątpliwości wina oskarżonego co do przypisanych mu w wyroku czynów, tak również z pełną akceptacją spotkało się orzeczenie w zakresie wymierzonej mu kary.

Mając na uwadze powyższe i na mocy art. 437 § 1 kpk oraz art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.